

„Dokonca aj v utrpení a bolesti sa skrýva semienko nového života“ (21)

V temných a ťažkých chvíľach nás Božia láska posilňuje a povzbudzuje, aby sme vytrvali vo viere. To bola jedna z hlavných myšlienok, ktorú chcel pápež Lev XIV. vyjadriť vo svojej katechéze z 27. augusta, ktorá sa týkala Kristovej modlitby v Getsemanskej záhrade.

27.08.2025

III. Veľká noc Ježiša

4. Odovzdanie. „Koho hľadáte?“ (Jn 18, 4)

Čítanie: Jn 18,4-9

Ale Ježiš, keďže vedel všetko, čo malo naňho prísť, pristúpil a opýtal sa ich: „Koho hľadáte?“ Odpovedali mu: „Ježiša Nazaretského.“ Povedal im: „Ja som.“ Bol s nimi aj Judáš, zradca. Ako im povedal: „Ja som,“ cúvli a popadali na zem. Znova sa ich teda opýtal: „Koho hľadáte?“ Oni povedali: „Ježiša Nazaretského.“ Ježiš odvetil: „Povedal som vám: Ja som. Keď teda mňa hľadáte, týchto nechajte odísť!“ Tak sa malo splniť slovo, ktoré povedal: „Z tých, ktorých si mi dal, neustratil som ani jedného.“

Drahí bratia a sestry,

dnes sa zastavíme pri scéne, ktorá znamená začiatok Ježišovho umučenia: pri chvíli jeho zatknutia v Getsemanskej záhrade. Evanjelista Ján, so svojou typickou hĺbkou, nám nepredstavuje Ježiša, ktorý by bol vystrašený, utekal alebo sa skrýval. Naopak, ukazuje nám slobodného človeka, ktorý vychádza v ústrety a preberá slovo, čelí tvárou v tvár hodine, v ktorej sa môže prejaviť svetlo najväčšej lásky.

„Ježiš, keďže vedel všetko, čo malo naňho prísť, pristúpil a opýtal sa ich: „Koho hľadáte?““ (Jn 18, 4). Ježiš vie. A predsa sa rozhodne neustúpiť. Odovzdáva sa. Nie zo slabosti, ale z lásky. Z lásky takej plnej, takej zrelej, že sa nebojí odmietnutia. Ježiš nie je chytený – on sa nechá chytiť. Nie je obeťou zatknutia, ale pôvodcom daru. V tomto geste sa uskutočňuje nádej spásy pre celé ľudstvo:

vedomie, že aj v tej najtemnejšej hodine možno zostať slobodný a milovať až do krajnosti.

Keď Ježiš odpovedá „Ja som“, vojaci padajú na zem. Je to tajomný okamih, lebo tento výraz v biblickom zjavení pripomína samotné Božie meno: „Ja som“. Ježiš odhaľuje, že Božia prítomnosť sa prejavuje práve tam, kde človek zakúša nespravodlivosť, strach a osamelosť. Práve tam je pravé svetlo pripravené žiariť bez obavy, že ho premôže postupujúca temnota.

Uprostred noci, keď sa zdá, že všetko sa rúca, Ježiš ukazuje, že kresťanská nádej nie je únikom, ale rozhodnutím. Tento postoj je ovocím hlbokej modlitby, v ktorej sa neprosí o to, aby sme boli ušetrení utrpenia, ale o silu vytrvať v láske, s vedomím, že život slobodne darovaný z lásky nám nik nemôže vziať.

„Keď teda mňa hľadáte, týchto nechajte odísť!“ (Jn 18, 8). V okamihu svojho zatknutia sa Ježiš nestará o záchranu seba samého: praje si jediné – aby jeho priatelia mohli odísť slobodní. To ukazuje, že jeho obeta je skutočným činom lásky. Ježiš sa necháva chytiť a uväzniť len preto, aby mohol dať slobodu svojim učeníkom.

Ježiš prežil každý deň svojho života ako prípravu na túto dramatickú a vznešenú hodinu. Preto, keď príde, má silu nehľadať únik. Jeho srdce dobre vie, že stratiť život z lásky nie je neúspech, ale že má v sebe tajomnú plodnosť. Ako zrno pšenice, ktoré práve tým, že padne do zeme, nezostane samo, ale zomrie a prinesie úrodu.

Aj Ježiš zakúsil nepokoj pred cestou, ktorá sa zdala viesť len k smrti a koncu. No bol presvedčený, že len život stratený pre lásku sa napokon

nájde. V tom spočíva pravá nádej: nie v úsilí uniknúť bolesti, ale vo viere, že aj v srdci najnespravodlivejšieho utrpenia sa skrýva semeno nového života.

A my? Koľkokrát bránime svoj život, svoje plány, svoje istoty, bez toho, aby sme si uvedomili, že práve tak zostávame sami. Logika Evanjelia je iná: iba to, čo sa daruje, môže rozkvitnúť; iba láska, ktorá sa stane nezištnou, môže vrátiť dôveru aj tam, kde sa zdá, že všetko je stratené.

Markovo evanjelium nám rozpráva aj o mladíkovi, ktorý pri Ježišovom zatknutí uteká nahý (Mk14, 51). Je to záhadný obraz, ale veľmi výstižný. Aj my, keď sa snažíme nasledovať Ježiša, prežívame chvíle, keď sme zaskočení a prichádzame o istoty. Sú to tie najťažšie chvíle, v ktorých sme v pokušení opustiť cestu Evanjelia, pretože láska sa nám zdá nemožnou cestou. A predsa, na konci evanjelia

bude práve mladík tým, kto ohlási ženám vzkriesenie – už nie nahý, ale odetý do bieleho rúcha.

To je nádej našej viery: naše hriechy a váhania nebránia Bohu, aby nám odpustil a vrátil nám túžbu znovu sa vydať na cestu za ním a urobiť nás schopnými darovať život pre iných.

Drahí bratia a sestry, učme sa aj my odovzdávať do dobrej vôle Otca a dovoľme, aby náš život bol odpoveďou na dobro, ktoré sme prijali. V živote nie je potrebné mať všetko pod kontrolou. Stačí si každý deň slobodne zvoliť lásku. To je pravá nádej: vedieť, že aj v tme skúšky nás nesie Božia láska a necháva v nás dozrieť plod večného života.

Preklad Martin Jarábek

*Prevzaté z: [https://
www.vaticannews.va/sk/...](https://www.vaticannews.va/sk/...)*

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/article/dokonca-aj-v-utrpeni-a-
bolesti-sa-skryva-semienko-noveho-
zivota/](https://opusdei.org/sk-sk/article/dokonca-aj-v-utrpeni-a-bolesti-sa-skryva-semienko-noveho-zivota/) (02.03.2026)